

[Valdemar Thomsen.]

dene arte sig saadan, at vi om føje Tid i det væsentlige kan begynde, hvor vi slap den 9. April. Den anden Hovedanskuelse gaar kort udtrykt ud paa, at det første fornødne maa være, at Systemet Stauning og dets Mænd likvideres, og at vi i øvrigt tager Konsekvensen af sidste Del af Erklæringen af 8. Juli — den Del, der angaar vort Lands Placering. Noget egentligt Forsvar for den førstnævnte Anskuelse synes jeg ikke der kan føres, forudsat, at Regeringen virkelig ser det som sin Opgave at finde sin Plads i et gensidigt Samarbejde med Tyskland. Bortset fra det farlige og det urimelige i at have et internationalt Parti i Spidsen for en saakaldt national Samling kan det ikke virke opmuntrende paa Landbruget, at vi ved første givne Lejlighed skal tilbage til det, som den forrige Handelsminister kaldte et Samfund af Orden og Ligelighed, men som i danske Bønders Erindring vil blive staaende som en Periode af den modbydeligste økonomiske Mishandling af store Dele af Befolkningen. Hvad Samlingsbestræbelserne i øvrigt angaar, overvurderer man afgjort Betydningen deraf. Hvis der er noget i det Samarbejde, der nu foregaar, er det i Smag med det Komediespil, der praktiseredes her i Tinget den 19. Januar. Da stod, som man vil erindre, samtlige Partier paa Grund af en uforstandig Udtalelse af Statsministeren bag en højtidelig Erklæring om, at vor Neutralitet i givet Fald skulde værnes. Det viste sig senere at være Mundsvejr, og derfor er det mig fuldkommen uforstaaeligt, at Venstre og Konservative kan mene, at et Samarbejde med Socialdemokrater og Radikale kan tjene noget fornuftigt Formaal. Før eller senere vil det da sikkert ogsaa vise sig, at denne Udvikling kun var et Udslag af en Panikstemning, og at Partiernes menige Medlemmer slet ikke var klar over de Konsekvenser, der saa vel indenrigspolitisk som udenrigspolitisk vil blive Resultatet. Denne unaturlige og for vort Land farlige Konstellation er ikke affødt af en rolig og nøgtern Overbevisning — tværtimod, den er blevet til i Panik, og den vil en skønne Dag falde fra hinanden i Panik.

Endnu har da heller ingen kunnet give blot en Antydning af, hvad der for Landet er at vinde ved et Samarbejde, hvor Parterne, som paavist, vedrørende Indenrigspolitikken nærer diametralt modsatte Opfatelser. Hvad det udenrigspolitiske angaar, kan vi jo blot tænke os den Situation, at Tyskland i de Forhandlinger, der vil komme om den økonomiske og politiske Nyordning, stiller Krav, der maaske krydser berettigede

danske Ønsker. Hvem tror man da vil være i Stand til at gøre en Indsats for vort Land? Mænd, der af Overbevisning er Marxister, og som af Modparten betragtes som Æreskændere, eller Mænd, der gennem Aar er gaaet ind for større Samhandel med, bedre Samarbejde med Tyskland? Ingen kan selvfølgelig være i Tvivl, og derfor bør vi, medens Tid er, tale rent ud om Tingene og ikke lukke Øjnene for Kendsgerningerne, selv om de er nok saa ubehagelige. Det er Landets Fremtid, det gælder. Maaske vil aldrig i vor Historie har staaet over for saa tungt et Valg som det, der forestaar, og derfor bør den enkelte tage sit Standpunkt ud fra en personlig Overvejelse saa alvorlig, som om hver enkelt ene og alene havde Afgørelsen og Ansvar.

Grunden til, at jeg har beskæftiget mig med dette Problem, som er saa brændende, og som andre lader ligge, er, at jeg til det sidste vil haabe at vinde Gehør for en virkelig dansk Samling over en bred Front, men selvfølgelig uden marxistisk Iblanding. En saadan Front vil være den bedste Garanti for, at alt ægte dansk, som har været og fortsat er i Stand til at løfte Folket opad, kan bjærges med op i Nyordningen, samtidig med at det moderne marxistiske Uvæsen, Stemmekøb og Bengnaveri, der har ført til økonomisk og moralsk Ødelæggelse, bliver bandlyst. Der hviler et tungt Ansvar paa dem, som i Uforstand undslaar sig for at være med til at løse denne efter min Mening historiske danske Opgave.

Under alle Omstændigheder vil jeg hævde, at det er en faretruende Udvikling, vi er inde i for Øjeblikket med Statsministeren som Chef for en Regering sammensat af de tidligere store Partier med socialdemokratiske Ministre paa de vigtigste Poster og tiljuble af praktisk talt hele Borgerskabet. At Bondepartiet maa være mod noget saadant, siger sig selv. Vi har i Tide og paa rette Sted, nemlig fra denne Talerstol, sagt til, og vi maa fralægge os Ansvar for de eventuelle Følger. Uden om den Nyordning, som Regeringen for længst har erklæret sig indforstaaet med, kommer vi ikke, og derfor maa man haabe, at den Holdning, der lægges for Dagen, og de Beslutninger, der skal tages, kun bliver præget af en eneste Ting, Hensynet til vort Lands Fremtid.

Spørgsmaalet er saa, om Regeringen, om Rigsdagen vil være i Stand til at tage sit Standpunkt ud fra en absolut uhildet og fordomsfri Bedømmelse. Vil det ærligt talt ikke, naar man nu kender Stillingen, være lidt meget forlangt, at Rigsdagens Flertal skal sige ja og Amen til en politisk